

Povestea scrisorii

Sorina

Povestea scrisorii

Se lasă-nserarea pe-ntiderea mării,
cuminte e valul și vântul hoinar,
pe ape nici barca vreunui pescar,
doar păsări, cu aripi întinse,
în valuri tăcute doar raze cuprinse
și-o sticlă ce poartă, povestea scrisorii.

Mi-e inima strânsă, privirea arzând
tresaltă dorința prin brațul întins,
îmi tremură corpul, de vrajă cuprins,
dezleg un mesaj îndelung călător
și lacrimi îmi curg printre gene, ușor,
când ochii-mi citesc, rînd cu rînd.

"Iubita mea dragă, nici marea nu poate,
nici picul de apă, ce cade-n tortură,
nici barca pierdută-n adâncuri,
nu-mi fură
lumina din suflet, iubita mea dragă,
al tău voi rămâne, o viață întreagă,
cât inimi bătând, sunt legate".